

Podziękowania

Monografia jest skorygowaną i uzupełnioną wersją rozprawy doktorskiej obronionej w styczniu 2023 roku na Wydziale Polonistyki Uniwersytetu Warszawskiego. Jej napisanie nie byłoby możliwe bez rozmów z innymi ludźmi, otrzymanych od nich wskazówek, zaangażowania i poświęconego czasu, a także różnie rozumianego wsparcia. Każdej osobie, która przyczyniła się do powstania tej książki, chciałabym w tym miejscu podziękować.

W pierwszej kolejności dziękuję mojej Promotorce, Profesor Danucie Ulickiej, która od początku naszej współpracy obdarzyła mnie zaufaniem, a na poszczególnych etapach powstawania doktoratu udzielała nieocenionego wsparcia. Mam nadzieję, że zdołam kiedyś spłacić swój dług wdzięczności za otrzymaną od Pani Profesor wiedzę oraz nieustanną inspirację do stawiania sobie samej coraz to wyżej poprzeczki w rozwoju naukowym.

Zarówno naukowo, jak i prywatnie dziękuję mojemu Promotorowi pomocniczemu, Łukaszowi Wróblowi, który od pierwszych dni moich studiów w 2011 roku wpływał na moje myślenie o literaturze. Dziękuję za setki rozmów, wsparcie, a przede wszystkim za obecność w najważniejszych momentach tej pisarskiej podróży.

Dziękuję Recenzentom mojej rozprawy doktorskiej – prof. Tomaszowi Bilczewskiemu i prof. Marii Tarnogórskiej – za uważną i krytyczną lekturę, a także za wnikliwe recenzje oraz cenne uwagi, które pozwoliły na poprawienie usterek i niedoskonałości mojej pracy.

Serdecznie dziękuję również wszystkim osobom, do których w latach 2016–2022 zwracałam się z pytaniami o nieznane mi informacje z życia i twórczości Ady Werner-Silberstein: prof. Monice Adamczyk-Garbowskiej, dr hab. Aleksandrze Horeckiej, dr Marii Antosik-Pieli i dr Karolinie Szymaniak.

Dziękuję Koleżankom i Kolegom, doktorantom i pracownikom Zakładu Poetyki, Teorii Literatury i Metodologii Badań Literackich, za dyskusje nad prezentowanymi przeze mnie fragmentami rozprawy na seminariach doktoranckich oraz zebraniach Zakładu. Dziękuję za każdy pomocny komentarz.

Dziękuję Studentkom i Studentom, których w ostatnich latach poznałam w Kole Naukowym „Parabaza” oraz przy okazji licznych seminariów.

Dziękuję mojej Przyjaciółce, Ewelinie Chmielewskiej, za porozumienie bez słów, które łączy nas już od ponad piętnastu lat, towarzyszenie w codzienności, a przede wszystkim niezmiennie za bycie moim głosem rozsądku oraz nadążanie za moją złożoną naturą.

Równie mocno dziękuję mojej Przyjaciółce, Weronice Sobczyńskiej, za przyjaźń dekonstruuującą każdą z możliwych struktur poza strukturą przyjaźni, a także za przypominanie mi w chwilach zwątpienia o miłości do dyskursu oraz o byciu dla samej siebie priorytetem.

Agnieszce Stępień dziękuję za wieloletnie zaangażowanie, troskę, empatię oraz dostrzeganie światła nawet w najtrudniejszej sytuacji.

Za siostrzane wsparcie dziękuję mojej Siostrze, Justynie Radzkiej. Dziękuję również moim największym życiowym motywacjom – mojemu Siostrzeńcowi, Karolowi Wodzielakowi, oraz mojej Siostrzenicy, Antoninie Radzkiej.

Na koniec pragnę złożyć podziękowania najważniejszym osobom w moim życiu – moim Rodzicom, Jolancie i Waldemarowi, bez których wszystko, co dotychczas osiągnęłam, byłoby niemożliwe. Każdy mój sukces jest także Waszym sukcesem. Nieustannie wdzięczna za Waszą obecność dziękuję za bycie częścią drużyny, którą razem tworzymy, za wsparcie oraz niezachwianą wiarę we mnie i pełną akceptację każdej mojej decyzji. Z osobna dziękuję mojej Mamie za prawdziwie kobiecą przyjaźń między matką i córką, mojemu Tacie za naukę bezgranicznej miłości. To właśnie Wam, kochani Rodzice, dedykuję tę książkę.